

Poimenovanje zgodovinskih obdobj nam služi predvsem za to, da boljše spoznamo potek človeške zgodovine. Ljudje si namreč od zmeraj prizadevamo, da bi svetovni kaos pospravili v predalčke, uredili v lestvice, razvrstili v kategorije. Umetniške tendence bi najraje na kratko obnovili z nekaj besedami. Razvrščanje je seveda lažje, če gledamo nazaj; preteklost stoji pred nami čista in dovršena, zato se nam zdi preprosto in logično, da je bil Prešeren romantik, da je bil Petrarca humanist in da je Andy Warhol predstavnik pop arta. Jasno nam je tudi, da svetovno prozo 90-ih let označujejo predvsem nekateri zgodovinski dogodki, kot so padec berlinskega zidu, razpad Jugoslavije in nastanek novih držav. V tem obdobju se težnja po multikulturni enotnosti neizprosno gnete z željo po samostojnosti in razpoznavnosti. V literaturi in umetnosti nasploh pa nastopata tudi vse večja univerzalnost motivov in kontaminacija idej.

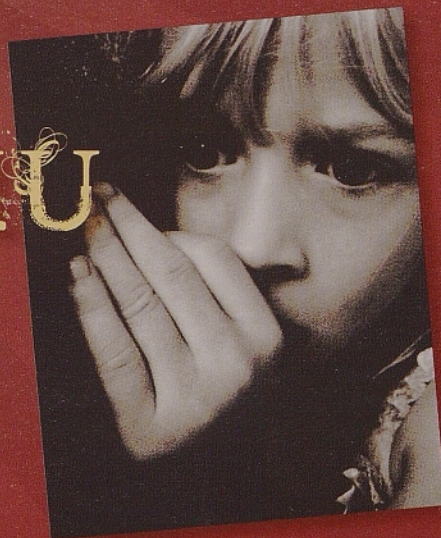
Kaj pa novo tisočletje? Nova doba se je kot naša začela s terorizmom in svetovnim terorjem pred drugačnim. Mnogi raziskovalci so terorizem in vse druge tematike, ki iz njega izvirajo, zaznali v večini sodobnih umetniških del, zato naj bi zgodovinsko obdobje, ki se je

generacija STRAHU

začelo deset let od tega z napadom na Twin Towers, prejelo ime po tem zgodovinskem dogodku.

Teror je torej protagonist v času, ko bi morala biti nasprotja, problemi in zastarelost že zdavnaj mimo. S časom se je ta strah še povečal in pridobil nove razsežnosti, ki jih občuti predvsem mlada generacija. Ta generacija ni nikoli občutila tolikokrat imenovanega mita zlatih časov; začela je razmišljati in odločati o prihodnosti, ko jo je od povsod že obdajal STRAH. Strah pred svetovno krizo in posledični strahovi pred neuspehom, pred pomanjkanjem delovnega mesta, pred revščino, pred političnim in ekonomskim propadom države, v kateri živimo. V naših rokah pa je tudi skrb za naš planet in reševanje mnogih ekoloških problemov, ki so se nagnetli zaradi neprevidnega in škodljivega uporabljanja naravnih svetovnih virov. Strah pred onesnaževanjem narave torej, pa tudi strah pred tem, da ne bomo uspeli rešiti ekoloških problemov.

Kar strah me je tega, koliko krat sem že napisala besedo STRAH v tem uvodniku. Problem pa je v tem, da se situacija pred našimi očmi vidno slabša, tako da se mogoče nekaterim zdi celo brezizhodna. Generacija terorja torej – upam pa tudi generacija rešitev.

»Biti ali ne biti... gledališče?« Za mlade odgovor ni sam po sebi umeven. Če je še pred kakim desetletjem me d mladimi vladala skoraj neka »moda«, da zahaja v naše osrednje gledališče na večerne predstave s študentskimi abonmaji, danes (in že dolgo) ni več tako. Mladi sicer hodijo na jutranje predstave, ki jih SSG ponuja šolam, a za mnoge se tu obisk gledališča tudi ustavi.

O tem, zakaj je prišlo do upada obiska mladih, ne bi razglabljali, poglobili pa bi se v vprašanje, ali mladino gledališče sploh še zanima, ali bi si predstave ogledali v večji meri, če bi bile te bolj primerne njihovi satosti (ops, mladosti) in okusom. V letošnji sezoni je na primer društvo Finžgarjev dom na Opčinah uvedlo novo ponudbo gledaliških predstav za mlade. Kako se je pobuda obnesla do sedaj? Prva v nizu je nastopila gledališka skupina SKK (»Hrup za odrom« v režiji mlade Helene Pertot), druga je bila gledališka skupina geometrskega oddelka DTTZ Žiga Zois (»Kam so izginili sendviči z mortadelo?« v režiji še mlajše Jasmine Gruden). Na odru, za kulisami in v dvorani naj bi bili torej protagonisti mladi sami. To je v prvih dveh predstavah precej dobro uspelo, tako da se - kot zgleđa - pobuda počasi uveljavlja.

Kaj pa o vsem tem menijo mladi? Poglejmo:

- ★ Helena Pertot: Mislim da so taki projekti absolutno pozitivni, mlade je treba nujno približati gledališču. To, da na odru gledajo sovrstnike, je gotovo dobra zamisel.
- ★ Neža Milič: Hmmm... po mojem se mladi zanimajo za gledališče, ampak nimajo dovolj priložnosti, da bi zahajali na predstave, zaradi tematik ali načina uprizoritve, ki niso blizu izražanju mladih, poleg tega pa so za študente predstave tudi nekoliko cenovno nedostopne... Mlade pritegnejo predstave, ki imajo kot tematiko aktualnost oz. ki so uprizorjene v današnjih časih, kjer bi bili glavni liki mladi ljudje. Mislim, da če bi v gledališču glasba imela večjo vlogo, bi jih to še bolj pritegnilo. Seveda je pomembna tudi kvaliteta predstav.
- ★ Aljoša Jarc: Jaz bi ločil med tistimi, ki se aktivno ubadajo z gledališčem in med tistimi, ki ga samo pasivno spremljajo. Glede na število mladih, je veliko aktivnih udeležencev, ki sodelujejo v predstavah ipd. Medtem ko mladih, ki gredo samo na ogled gledaliških predstav, ni ogromno. Mislim, da bi morale biti predstave kvalitetne in take, ki pritegnejo tudi mlade, zlasti tiste, ki jih gredo gledat v sklopu abonmajev v šoli - te pa po navadi niso bile pretirano lepe...

Ob pobudi »Gledališče za mlade«

Ali mladino gledališče sploh še zanima?

- ★ Barbara Vidmar: Mladi bi se po moje bolj zanimali za gledališče, če bi bile predstave malo bolj zanimive, to se pravi take, v katerih bi se prepoznali.
- ★ Urška Petaros: Meni se zdi pobuda Finžgarjevega doma pozitivna. Sem si že ogledala eno predstavo in se nameravam udeležiti tudi drugih. Če gledaš svoje sovrstnike, je še bolj zanimivo, ker ni dosti drugih možnosti da bi si lahko ogledali take predstave...
- ★ Barbara Ferluga: Zdi se mi, da se mladi ne zanimajo dovolj za gledališče. Imajo sicer dovolj priložnosti, ki pa jih ne izkoristijo. To, kakšne predstave bi jih bolj pritegnile, bi bilo po mojem odvisno od starosti: višješolcem so na primer gotovo bolj všeč predstave na višjem nivoju, npr. klasična dela.
- ★ Jernej Bufon: Če se mladi dovolj zanimajo za gledališče? Nekateri več nekateri manj, kot za vsako stvar... možnosti je dovolj, predstave pa so tudi precej raznolike, za vse okuse. Sam na primer rad gledam tako predstave, v katerih nastopajo prijatelji, kot tudi tiste

»Kam so izginili sendviči z mortadelo?«

profesionalne, prve bolj za zabavo, druge pa bolj zares, čeprav se mi zdi, da se večkrat podcenjuje amaterske predstave, profesionalne pa so večkrat precenjene.

★ **Kim Furlan:** Vtis imam, da na take pobude, kakršna je "Gledališče za mlade", prihajajo vedno isti obrazi, stari znanci, ki bi si predstavo ogledali, ne glede na to, ali je v okviru te pobude ali ne. Po drugi strani daje gotovo možnost skupinam do ponavljanja svojih predstav, igrice itd., kar je gotovo koristno, predstavo

si lahko na tak način ogleda tudi nekdo, ki je mogoče zamudil premiero. Če je ponudba pestra, bo mogoče kdo, ki si je ogledal neko predstavo recimo zaradi nastopa svojih prijateljev, pomislil, da so lahko tudi druge predstave zanimive in bo mogoče spet prišel pokukat... Treba je pokazati mladim, da je lahko gledališče zabavno, če že ne poučno. Predstave, ki sem si jih ogledala s šolo so bile v glavnem dolgočasne in včasih "nedostopne", ker so bile nerazumljive (mogoče ni tako za vse, a moja izkušnja je taka...). Če pa gledaš

sovrstnike, te to bolj pritegne. Gledališke predstave so včasih prekomplicirane, mogoče bi se mladi radi ob gledališču zabavali, recimo tako, kot če bi šli v kino. Vsaj zame je tako...

★ **Klara Kravos:** Meni sta se obe predstavi iz niza »Gledališče za mlade« v Finžgarjevem domu zdeli zanimivi. Ko sem gledala predstavo »Kdo je pojedel sendviče z mortadelo« se mi je zdelo, da je bilo v dvorani precej mladih. Take pobude po moje vabijo mlade v gledališče bolj, kot če je samo ena predstava na leto.

POZDRAVLJANJE in PREDSTAVLJANJE

Pozdravljanje je eno izmed glavnih faktorjev pri oblikovanju prvega vtisa. Čeprav se bo večini zdelo očitno, velja, da pri pozdravljanju na cesti ne smemo biti preveč glasni, ne zadržujemo človeka, ki se mu mudi, ter da pripombe zadržujemo zase.

V primeru, da srečamo prijatelja v družbi žene, punce ali znancev, je vedno olakano pozdraviti oz. odzdraviti vsem, čeprav jih ne poznamo. Tudi pri pozdravljanju obstaja nekaj praktičnih pravil:

- vedno pozdravi mlajši starejšega, podrejeni nadrejene, moški žensko...
- prvi pozdravi tudi tisti, ki vstopi v trgovino, lokal, čakalnico ali dvigalo
- pozdrav se vedno vrne

- ob pozdravu je vedno dobrodošel nasmech in pogled v oči

Z razliko od preteklosti, nam danes ni več potrebno čakati, da bi nas nekdo predstavil, to lahko storimo tudi sami, saj je postalo predstavljanje manj formalno.

Kot pri pozdravljanju je tudi tokrat pravilo, da se mlajša oseba predstavi starejši, moški ženski (samo v primeru, da je on zelo starejši od nje, lahko obratno), gostitelj gostom neglede na starost...

Predstavimo se tako, da povemo svoje ime, priimek in delo, ki ga opravljamo.

Ema Kravos

Ali so mladi sploh še kreativni in uporniški?

Mladost bi moralo biti obdobje velikega zagona, uporništva, volje po sprevačanju starih ukoreninjenih idej ter navad, inovativnosti, prepričanja, da se lahko spremeni svet. Doba velike ustvarjalnosti. Uporaba pogojnika ni naključna. Sprašujemo se namreč, ali – in v kolikšni meri – je današnja generacija mladih res kreativna in ambiciozna. Če je res, da vsako leto dijaki organizirajo proteste proti šolski reformi z zasedbo ali samoupravo šol, če je res, da so nekateri naši mladi ustvarjalci in polustvarjalci

zelo uspešni, pa nas po drugi strani preveva občutek, da je tište udarniške mladostne volje po uveljavljanju lastnih zamisli še vse premalo.

Tak je vsaj vtis tistih, ki delujejo v raznih društvih. Na vseh področjih – od športa, do glasbe in kulture – predstavlja lov na ideje in soudeležbo mladih pravi napor. Mladi ne odgovarjajo (več) niti na klic svojih so-

vrstnikov. Sprašujemo se, zakaj je tako: prenasičenost?

ČUTIM SLOVENIJO?

Razmišljanje ob 21. Dragi mladih v Ljubljani

I FEEL SLOVENIA

Čutim Slovenijo? Zelo preprosto in banalno vprašanje, ki je pa že marsikoga spravilo v škripce.

Le kaj pomeni čutiti? Kako lahko človek čuti svojo državo? Smo mi mladi v primerjavi s prejšnjimi generacijami še sposobni čutiti?

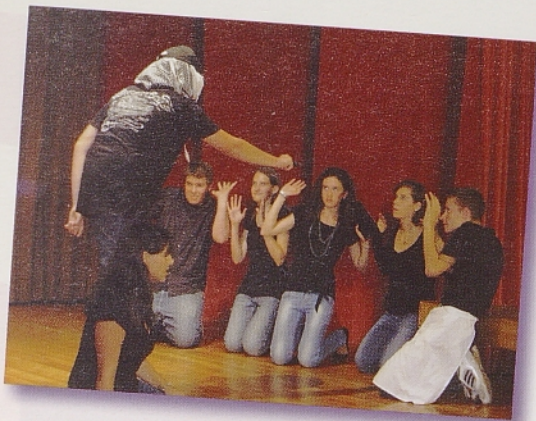
Če se najprej zaustavim pri prvem vprašanju: kaj pomeni čutiti? Čutiti pomeni v sebi zaznavati prisotnost čustev, tako negativnih kot pozitivnih. Naj se vsak izmed nas zamisli in poskusi spomniti, kdaj je zadnjič zaradi Slovenije kaj začutil. Morda nas včasih preplavi jeza, ko poslušamo novice iz politike, žalost, ko slišimo za kakšno nesrečo v državi, strah, ko nam kdo pripoveduje o preteklosti, preganjanju slovenskega naroda ipd. Kaj pa čustva kot so veselje, upanje, sreča, ponos...?

Večina pravi, da Slovenije danes ne čutimo tako kot nekoč, da je ne čutimo več

kot del nas samih in da se morda prav zato, ne znamo več tako truditi zanj. Smo za to krivi mi mladi? Ali naj krivdo zvalimo na družbo, ki postaja iz dneva v dan bolj apatična?

Z istimi vprašanji, smo se ubadali tudi na letošnjem poletnem srečanju Draga mladih, ki se že 21. let odvija v Sloveniji in zamejstvu. Tokrat smo se mladi zbrali v Ljubljani. Ker smo letos Slovenci praznovali 20. letnico svoje države, se je tudi tema Drage mladih nanašala na obletnico. Svoje poglede na temo so nam razkrili predstavniki z različnih področij javnega življenja, kot so: Boris Pahor,

Utrujenost? Apatičnost? Zazrtost vase in v virtualni svet socialnih omeržij?

Spodbujati ustvarjalnost mladih ni lahko. Vendar so si to kot enega glavnih ciljev tudi ob začetku nove sezone zastavili društvi Mladi v odkrivanju skupnih poti in Slovenski kulturni klub. Konec avgusta, oziroma

na začetku septembra sta ta cilj zasledovali s Festivalom mladinske ustvarjalnosti v Finžgarjevem domu na Opčinah in – konec septembra na srečanju s Prešernovim lavreatom, pesnikom Miroslavom Košuto – z razpisom likovnega, fotografskega in literarnega natečaja za mlade.

Enotedenska izkušnja Festivala se je razpletla ob delavnicah, ki so jih letos vodile same mlade mentorice. Gledališki delavnici za dijake bienija in trijenija so vodile Maruška Guštin, Patrizia Jurinčič ter Helena Pertot. Likovno delavnico

je letos organizirala nova voditeljica Sara Conestabo. Mentorica novinarske delavnice in urednica mladinske priloge Mladike Rast Julija Berdon je vodila časnikarsko delavnico in delavnico kreativnega pisanja. Na koncu tedna so mladi udeleženci predstavili svoje enotedensko udejstvovanje. Odziv mladih je bil zadovoljiv, saj so bile mentorice (pa tudi publika) navdušeni nad rezultati. Kljub temu pa bi bila lahko – glede na res kvalitetno ponudbo, na sveže ideje voditeljic in na prijetno družbo – udeležba še večja. A kot vedno velja pravilo, da ni važna kvantiteta, pač pa kvaliteta! In s tem se je treba za zdaj potolažiti!

dr. Andrej Fink, dr. Igor Škamperle, dr. Igor Grdina, dr. Brane Senegačnik, dr. Bernard Nežmah, dr. Matej Avbelj ter mag. Klemen Žumer.

Njihova mnenja so bila zelo pisana, nekatera bolj črnogleda, druga bolj pozitivna. In čeprav so se vsi strinjali, da se pred dvajsetimi leti Slovenijo veliko bolj čutilo, se je v njihovih besedah dalo razbrati upanje in zaupanje v nas mlade.

Po raznih debatah, so bili zaključki predavateljev in tudi nas poslušalcev večinoma isti. Vsi smo se spraševali, kaj naj naredimo, da bomo bolj aktivni, da bomo Slovenijo dejansko čutili kot del svoje identitete in ne kot nekaj lepega a oddaljenega. Odgovor je dokaj enostaven: čim bolj moramo ostajati v stiku z njo. Ostajati v stiku z jezikom, naravno in kulturno dediščino, vse to spoštovati ter čim bolj pogosto sodelovati pri raznih srečanjih, dogodkih, dejavnostih, zato da se lahko tudi sami počutimo del zgodbe.

21. Draga mladih v Ljubljani.

Kaj pa mi kot zamejci? Ali smo sposobni čutiti nekaj, kar nam je fizično zelo blizu a vendar oddaljeno? Znamo imeti Slovenijo za svojo? Čeprav se o njej veliko pogovarjamo, jo obiskujemo in se trudimo, da bi slovenski jezik in kulturo čim bolj ohranili, imam vtis, da se ne počutimo del celote. Morda zato, ker imamo občutek, da nas ta sprejema, morda se pa enostavno ne potrudimo, da bi se vključili vanjo, ker ne čutimo potrebe po tem. Zdi se mi, da so iz tega vidika Slovenci, ki živijo po svetu, nekoliko bolj aktivni in se zavedajo bogastva, ki jim ga slovenska kultura daje – verjetno prav zato, ker je z razliko od nas nimajo na dosegu roke?

Vprašanj je veliko in odgovori nanja so zelo različni. A že to, da si postavljamo taka vprašanja, je znak, da tudi mi mladi nismo brezbrizni in da se trudimo izboljšati situacijo. Morda Slovenije ne čutimo tako in toliko kot naši predniki, a vendar nam definitivno ni vseeno zanjo.

Vprašanj je veliko in odgovori nanja so zelo različni. A že to, da si postavljamo taka vprašanja, je znak, da tudi mi mladi nismo brezbrizni in da se trudimo izboljšati situacijo. Morda Slovenije ne čutimo tako in toliko kot naši predniki, a vendar nam definitivno ni vseeno zanjo.

Edi Žerjal:

»Za to, da nastane dobra slika, JE TREBA IMETI NAVDIH«

V prvem intervjuju iz serije »V očeh umetnika« se predstavlja tržaški umetnik Edi Žerjal. Slikarji odpirajo občinstvu vrata v svojo dušo s svojimi umetninami. Kaj pa oni občutijo? Kaj je zanje umetnost? Kako se je rodila njihova ljubezen do likovne umetnosti v našem zamejskem prostoru? Berite dalje in pogledjte umetnika v oči ...

➔ Kje dobivate navdih za svoje slike?

➤ V naravi, ker narava da najlepše vtise.

➔ Katera je vaša najljubša tehnika?

➤ Zadnja tehnika je po navadi slikarju vedno najljubša. Začel sem z grafiko, ker me je zanj njo najprej navdušil profesor Černigoj, nato sem začel slikati z oljnimi barvami, potem pa sem se lotil akvarela, ki je najtežja tehnika. Zdaj ustvarjam s srebrnim papirjem, ki mi da še lepše nianse kot akvarel. Ne vem pa, če bo tej fazi sledila še kakšna druga faza oziroma če se bom preizkusil v še kakšni tehniki.

➔ Tehnika risanja s srebrnim papirjem ni zelo razširjena. Kako ste sploh začeli tako slikati? Poznate še koga, ki se ubada s to tehniko?

➤ Ko sem prilepil barvani srebrni papir na list papirja ali pa na les, sem ugotovil, da se barve zlijejo in je še lepše kot akvarel. Ne poznam nikogar, ki bi uporabljal to tehniko.

➔ Kdo vas je navdušil nad slikarstvom?

➤ Ko sem imel pet let, me je mama poslala k znancu, ki je risal zelo lepe, figurativne slike. Takrat sem prvič začel risati na papir in spomnim se, da me je okaral, ker sem narisal zvitek zvonik. Predvsem pa me je za likovno umetnost

navdušil na nižji in višji srednji šoli profesor Avgust Černigoj, ki je bil zelo dober pedagog.

➔ Kako nastane dobra slika?

➤ Za to, da nastane dobra slika, je treba imeti navdih, niso vse slike navdihnjene. Po navadi umetnik, ko je navdihnjen, izbere eno svojo notranjo "raziskavo" in iz te nastanejo bolj ali manj navdihnjene slike.

➔ Zakaj ljudje potrebujemo lepe slike?

➤ Enako misleči ljudje občutijo lepoto, ki jo umetnik izraža. Zato hoče publika imeti pri sebi tako sliko, ki jo navdušuje. Obstajajo pa tudi – in te so najslabše – slike, ki so nastale iz komercialnih interesov.

➔ Katera pa je tanka črta, ki ločuje navadno sliko od umetnine?

➤ Ko stopiš pred sliko in imaš poseben občutek, da je ta izdelek zanimiv in ti da notranje zadoščanje, je slika umetnina. Če ti tega ne da, obstajata dve možnosti: ali nisi v sozvočju z umetnikom ali pa slika sploh ni umetnina. Dandanes je mnogo slikarjev, a malo umetnikov.

➔ Katera je razlika med umetnikom in nekom, za katerega je slikanje zgolj konjiček?

➤ Vsak, ki se bavi z umetnostjo in hoče nadaljevati to pot, mora najprej zelo dobro obvladati tehniko, s

katero bi se rad izražal. To je bistveno. Ko je to tehniko osvojil, mora pozabiti vse to, kar zna, in poiskati svojo pot. Tisti, za katerega je slikanje samo konjiček, po navadi kopira ostale in se to pozna, saj nima svoje notranje poti.

➤ **Kdo je vaš najljubši zamejski slikar?**

➤ Černigoj je bil velik slikarski pedagog, ki je pripomogel k uveljavitvi več umetnikov na Tržaškem. Najbolj občudujem dela Černigojevega učenca Klavdija Palčiča.

➤ **Kateri pa izmed svetovnih?**

➤ Kakor je vsako vino dobro, če je pravilno narajeno, tako je pri slikah. Vsaka slika, ne glede na umetnika, ki me prevzame, mi ostane v srcu. Najbolj zanimiv človek 20. stoletja je bil gotovo Picasso, ki je prenovil slikarstvo, ker ni pokazal samo lepo, temveč tudi grdo plat subjekta.

➤ **Brez katerih treh stvari ne bi bili to, kar ste?**

➤ Da sem se rodil v zamejstvu, da mi je bilo dano srečati Černigoja in da sem vedno iskal svobodo.

➤ **Če bi lahko izbrali, v katerem kraju in času bi radi živeli?**

➤ Tukaj in zdaj.

➤ **Ne bi menjali?**

➤ Ne.

➤ **Kritika, ki vas je najbolj prizadela.**

➤ Živim v zamejstvu. Za vsako razstavo, naj bo dobra ali slaba, je vedno odlična kritika. To me najbolj moti.

➤ **Katere kritike pa ste bili najbolj veseli?**

➤ Nobene kritike, temveč dejstva, da so me sprejeli tudi ostali tržaški slikarji, tako Italijani kot Slovenci, v svojo skupnost in mi tako dokazali, da me cenijo.

➤ **Katera je po vašem največja hiba slikarjev?**

➤ Po navadi so slikarji veliki egoisti in mislijo vedno, da so najboljši. Ko preneha egoizem, postane slikar umetnik, ker išče navdih v sebi, in ne tekmuje. Vsaka kompetitivnost prinaša dve stopnji: prva je ta, da dobiš vedno nekoga, ki je boljši od tebe, na drugi stopnji pa si prepričan, da si najboljši.

➤ **Ste vi egoist?**

➤ Sem bil.

➤ **Katerega zamejskega slikarja predlagate za naslednji intervju "V očeh slikarja"?**

➤ Borisa Zuliana, člana grupe U, ker sva prijatelja. Zelo mi je všeč njegov pristop do barv in njegove pokrajinske tematike.

*Na prejšnji strani: umetnik v ateljeju.
Zgoraj: Repentabor (1990) in
Duhovnost vode (2010).
Spodaj: Mesto na hribu (2004).*

Valentina Oblak

Drugi del mene

Prebujam se čisto preznojen po noči erotično perverznih sanj. Ne glede na zmečkanost obraza in popolnoma razkuštrano pričesko, so mi sanje neprecenljivo ugajale.

Sedem na rob postelje: glavobol. Vstanem. V zraku visi zatohli zrak, na podu ležijo posamični kosi sinočne obleke. Po vrstnem redu, kot so padali z mene: najprej šal, nakar plašč, črn suknjič, zapeljivo privezan vratni metuljček, pas, snežno bela srajca, hlače, spodnjice in nogavice. Čevlje sem sezul že pri vhodu. Zazeham in se leno popraskam po z nevidnimi dlačicami poraščenem tilniku. Z na pol priprt看 pogledom se odpravim v kopalnico. Medtem ko se v kozarcu sveže, bistre vode raztaplja aspirin, se poškopim po obrazu in oprsju. Spijem z naglim požirkom, zdrgnem zobe, pod tušem spuščam nase zdaj vrelo, zdaj ledeno vodo. Se obrijem in že je zrak prepojen z molekulami vonja kolonjske, simbola moškosti. Pograbilim telefon, si nadenem sončna očala, pozdravim vratarja, natakarku: "Belo kavo in dva rogljička, prosim. A ja, pa še današnje časopise, prosim."

Obide me bežna misel na prestižno restavracijo v mestu in na ples na trgu pred cerkvijo tiste vasice na Krasu. Njen glas zazveni v mojih ušesih in mehko, navihano pravi: "Polovico večera sva preživela v tvojem svetu, zdaj se pa prepusti in stopi z mano v moj svet, greva v ..." Spomin je prekinil zvrhan kup dnevnikov, bela kava s kozarcem vode in dva rogljička, iz katerih se je kadila sladka para. "Hvala." in nekaj napitnine.

Lačen sem. Zakaj si Francozi niso izmislili bolj kompaktnega in nasitnega peciva? Sinoči sem krasotico povabil na večerjo. Jedla sva ribe in pila najizvrstnejša vina, tudi peneča se, različnih porekel: pretežno francoska, pa tudi italijanska in madžarska. V taksiju, ki naju je odpeljal v njen svet, me je omamila. Ti prasica. Dvignila je krilo in potarnala, da ji je vroče, če me morda ne moti, če si sname nogavice. Bil je topel majski večer. Mojo dlan so njena kolena pritegnila kot magnet. Gladka, obrita le zame. V uho sem ji nežno šepnil, če ji paše cigareta. "Kaj, a ne bi kaj močnejšega?" Z vso ostrino pogleda je vedela, kaj nosim v notranjem žepu suknjiča. Misli sem, da bi mi prav prišlo, ko bi se pozneje znašel v moški družbi. Skozi desno nosnico

sunkovito vsrkam ves beli prah. Dober prijatelj mi ga je priskrbel iz Kolumbije, tam je namreč zaposlen. V spominu pa: bobnenje njenega zapeljivega smeha in skopa svetloba.

Iz francoskega rogljička kapne gosta kaplja marelične marmelade na italijansko jakno, ki sem jo kupil v inozemstvu. S pazljivo kretnjo jo spravim s sebe in se mučno skrijem za ogromnim časopisom, steno, za katero se lahko spominjam. Ah, v desnem žepu se dvakrat zatrese telefon. Ko ga držim v dlani, se v nosnicah razgubi ženski parfum. Je to krasotičin?

Pozdravljen, zdaj se komaj prebujam ... Všeč si mi.

Sovražim nepodpisana sporočila.

Ura odbije poldne, natakarku poravnam svoj zajtrk in se odpravim na kosilo s kolegom. Bla bla bla ... sprašuje me, kje sem bil včeraj, ker sem zaprosil za prosto popoldne. "Po darilo sem šel za nečaka, saj veš, birma se." Laž. Celo popoldne sem se doma lišpal in parfumiral, okrog osmih so se mi pa kolena začela tresti, ker je dekle tako čedno.

... molčiš ... , ko si bil včeraj tako sladek z mano

Cel kos govedine se mi zatakne v grlu. Otopelost. Brbončice predrami sladek vonj dragega parfuma gospe, pomešan z vonjem naltalina. V glavi se mi zvrtil. Cingljanje zvončkov nad vhodnimi vrati, poslušanje praznega bletanja mimoidočih, naglo zaviranje norcev in tresk in neznosni zvoki policijske sirene in starka, ki ovira promet na prehodu za pešce, in sonce, ki bije v glavo brezčutnih, temnih ljudi in pomislek na otroštvo, na brezskrbno igranje v peskovniku, na drvenje s kolesom in zarjavelo bitje mojega srca in ... stopim v pasji drek, ki ga nihče ni počistil.

Globok vdih in dolg izdih. Globok vdih in dolg izdih. Sedim na tleh, s hrbtom naslonjen na kavč. Pepel iz cigarete drsi po hlačnici in pada na tla. Ne kadim je. Sproščam se. Poklical jo bom.

(dalje naslednjič)